

[J. S. Foget.]

Lovforslagets Titel indeholder, fastslaaer jeg under Henviſning hertil, at der mangler meget i, at der opnaas en Udfligning af Misforholdet mellem Landbrugets Eksporthavestyr og Produktionsomkostninger.

Endelig er der det Spørgsmaal, om de Priser, der paa denne Maade opnaas for Eksporthavestyr til England, ogsaa vil kunne opnaas for Eksporthavestyr til Tyskland.

I § 1 staar der: „udredes af Statskassen til Landbruget et Beløb til Forhøjelse af Priserne for“ o. s. v. Gennem fede Overskrifter i Pressen er det meddelt Befolkningen, at der nu af Skatteborgerne skal betales 50 Mill. Kr. til Landbruget. Det var ikke just det Resultat, man havde ventet sig af Odense-Mødet, at Landbruget paa ny skulde have en Tilskudsordning, men saaledes er det altsaa meddelt Offentligheden, og saaledes vil det uvægerligt komme til at virke. I Realiteten er det imidlertid en Clearingordning, hvor man har een Kurs for Import og en anden for Eksporthavestyr. Bedre, ja, langt bedre vilde det have været, om man havde gjort Skridtet fuldt ud og ansat den samme Kurs for saavel Import som Eksporthavestyr. Paa den nu foreslaaede Maade faar man noget billigere Varer ind i Landet, men Skatteborgerne maa betale Forskellen mellem de to Kurser, og til Betaling heraf belægger man Varerne med en Forbrugs-skat. En saadan Ordning minder mest af alt om en kinesisk Æske. Mere simpelt vilde det have været, om man havde sat en Sterlingkurs paa 22,40 for baade Import og Eksporthavestyr og derved havde undgaaet i alt Fald en væsentlig Del af Forbrugsbeskatningen. Det vilde have givet nøjagtigt det samme Resultat, men nu har man altsaa skabt denne kinesiske Æske og paa ny meddelt Befolkningen, at Landbruget kun kan bestaa ved Almisser. Det er „keine Hexerei, nur Behendigkeit“!

Man har derefter ansat Maksimalpriser for hver enkelt af de forskellige Produktionsgrene. Jeg har allerede nævnt, at disse langtfradækker Omkostningerne, og jeg beklager, at man fra ansvarlig Side inden for dansk Landbrug har kunnet anerkende dem.

§ 3 indeholder en væsentlig Forringelse i Forhold til den nuværende Ordning. Her fastsætter man nemlig, at kun Landbrug paa under 20 000 Kr. Grundskyld kan faa Adgang til at købe Foderkorn til nedsat Pris. Jeg kan jo se af det Tal paa Landmænd, som menes at kunne faa Fordel heraf, at man bedømmer det rent vælgermæssigt. Der er ikke noget overraskende

heri, men jeg maa skarpest muligt protestere herimod. Det er en Uretfærdighed, at der paa denne Maade skal sættes Skel mellem Landmændene, thi det er paa ingen Maade saadan, at kun de Landmænd, som har under 20 000 Kr. Grundskyld, er kornkøbende, naar Brødkornet skal afleveres til Staten. Det er for mig uforstaaeligt, at man fra Venstres og fra konservativ Side har kunnet gaa med hertil.

Det Spørgsmaal rejser sig i denne Forbindelse: Indeholder Forliget Løfter om andet end dette? Er der givet bindende Tilsagn om andet og mere? Ellers er det vanskeligt at forstaa, at man har kunnet svigte de gamle Principper i den Grad, som det her er sket. Man er gaaet med til en regulær Tilskudsordning til Landbruget, man er gaaet med til at anerkende, at en Sterlingkurs paa 22,40, endog opnaaet ved Tilskud, er tilstrækkelig, skønt man er vidende om, at fri Valuta i Dag kan sælges med en Overpris paa 50—60 pCt. Man er gaaet med til at sætte Skel i Landbruget vedrørende Prisen for Foderkorn, ikke efter den økonomiske Evne, ikke under Hensyn til enkelte Egne, men efter Ejendommens Størrelse. Man kan dog næppe paa saa afgørende Maade have brudt med gamle Principper, Udtalelser og Krav blot for at byde Landbruget en Prisforhøjelse paa 12 Øre pr. kg Smør, 8 Øre pr. kg Flæsk og 6 Øre pr. kg Æg. Det er det eneste, dette Forslag giver mere end November-Ordningen, som man fra Venstres Side stemte imod, og naar vi sammenligner Landbrugets hele Stilling den Gang og nu, ja, saa betyder denne Forhøjelse jo langt mindre end de 6 pCt.s Tillæg den Gang.

Situationen er i Virkeligheden den, at Landbrugets Arbejdsvilkaar i Dag er mørkt fortvivlede. Tusinder af Landmænd, som har hutlet sig igennem de sidste 10—15 Aars fortsatte Underskud, ser nu pludselig alt Haab svinde. De ser i Pressen, at der gennemføres en Landbrugsordning, som de 4 største Partier er enedes om, og i Løbet af nogle Dage vil de erfare, at den ikke byder dem væsentligt bedre Priser. Mørk Haabløshed præger allerede disse Tusinder af Hjem, og denne Skuffelse vil ikke gøre det bedre.

I en saadan Situation hører man da den Udtalelse: Ja, men kan Landbruget ikke klare sig selv, maa det likvidere. Rent bortset fra, at man sjældent ser nogle save den Gren over, som de selv sidder paa, er saadanne Udtalelser mere end naive. Landbruget er og vil vedblive med at være vort Lands Hovederhverv, og man behøver